

нагазилъ балканско уссе, а Илю Войвода *Осоговско* и *Малешевско*.

Панайотъ Войвода тържествено прѣгазилъ *Дели Ормана*. На Котленския балканъ знаме се развѣло, а на знамето писано било: „Свобода или смъртъ“. Знамето носилъ дяконъ *Пгнати*.

И на *Ружъ Осоговски* знаме се развѣло. Това знаме носилъ дяконъ *Генади*.

Прѣзъ мѣсецъ *Юлий*, Панайотъ войвода съ дружина вѣрна се расположилъ на Калоферския балканъ — възсѣдналъ на *Юмрукъ-чалъ*.

Дяконъ *Пгнатий*, знаменосецътъ, хаберъ пратилъ на вѣрнитѣ си и юначни *Войняговци* и *Джбенчени*. Храна, облѣкло, барутъ и куршумъ, „тайното братство“ испроводило на балканскитѣ юнаци. *Войняговци* пришеннали на *Гина Кунчева*, че синътъ ѝ *Василъ* е на *Юмрукъ-чалъ* съ Панайотъ Войвода. Майката се расплакала и на сина си хаберъ пратила: „прави що чини, съ майка си да се види“.

Синътъ назначилъ мѣсто за срѣща *Сопотския* женски манастиръ, въ килията на сестра „во Христѣ“ *Христина*.

Знаменосецътъ на *Панайотъ Войвода*, прѣоблеченъ въ *каракачански* дрѣхи, и карайки двѣ овце подарѣкъ (божемъ) на манастиря, слѣзълъ отъ *Юмрукъ чалъ* въ *сопотския* женски манастиръ. *Гина* пригърнала сина си бунтовникъ, жиѣ го оплакала и му разказала страданията си, истѣглени отъ нея за неговото бѣгство отъ *Карлово*. Майката напомнила на сина си бившитѣ си майчини иллюзии: или попъ, или учителъ, или зографинъ да стане синъ ѝ. . . .

По казванието на „сестра“ *Христина*, синътъ казалъ на майка си: „то бѣ нѣкога, а отъ сега нататѣкъ чакай: или главата ми набучена на върлина да стърчи, или нѣкъ тѣлото ми на бѣсилка да виси“.